

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Καράβι δλοκαίνουργο, σημαιστολισμένο, τοῦ ποταμοῦ κατέβαινε τὰ ἤσυχα νερά, παπλάκιζε 'περήφανα, 'σάν κούρκος φουσκωμένο, καὶ λέγει μὲ ἀνόητη χαρὰ
 «Πουλιά, ποῦ παίζετε 'ψηλά, βάρκοῦλαίς τοῦ ἀγέρα, καὶ κοσμογορισμένα»

Πέτε μου, σὰς ἀπάντησε ποτὲ 'ς ὄλη τὴ σφαῖρα
 καράβι 'σάν κ' ἐμένα;»

— «Σώπα, σκαφὶ τοῦ ποταμοῦ! εἶδα ἐγὼ ξεφτέρια, νὰ σχίζουν ἄγρια νερά, ὅπου στερεὰ δὲν ἔχουν, μὲ κύματα θεόρατα νὰ πιάνονται 'ς τὰ χέρια, νὰ τὰ σκεπάζῃ ἡ θάλασσα κι' οἱ οὐρανοὶ νὰ βρέλουν ἀπάνω τους κατακλυσμοῦ, νὰ πολεμοῦν 'σάν ἄλογα 'ς τῆς μάχης τὸ βρασμό, νάχουν κομμάτια τὰ πανιά, τὰ ἔαρτια τους σπασμένα, καὶ νικηταὶ 'περήφανοι νὰ φθάνουν 'ς τὸ λιμένα!»

Ἐν Βιρσεβούργῳ, 1878.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΛΕΤΙΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου ἤλεγξε τὸν χωρικὸν Μήτηρον, διότι δὲν ἐφοίτα εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Διαβάξεις τοῦλάχιστον μόνος σου τὸ Εὐ-αγγέλιο; τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν μ' ἔμαθ' ἡ μάνα μου γράμματα.

— Μοῦ φαίνεται, λέγει· ὁ ἱερεὺς, πῶς δὲν θὰ ξέρης ποιὸς σ' ἔπλασε.

— Ὅχι.

— Ὁ ἱερεὺς ἐρώτᾳ τότε διερχόμενόν τινα παῖδα:

— Ποιὸς σ' ἔπλασε, μικρὲ;

— Ὁ Θεός.

— Βλέπεις, λέγει τότε ὁ ἱερεὺς τῷ χωρικῷ,

πῶς σ' ἐντροπιάζει ἓνα τόσο μικρὸ παιδί;

— Ἀμ' αὐτὸ δὲν εἶνε παράξενο, παπᾶ μου· ὁ μικρὸς ἀκόμη προχθὲς 'γεννήθηκε, μὰ ἐγώ... 'ξέχασα ἀπὸ τότες.

— Ὁ μικρὸς Ἀλέκος ἐπανέρχεται ἐκ τοῦ σχολείου μετὰ τῶν ἀδελφῶν του· ἐκεῖνοι ἔχουν βραβεῖα, αὐτὸς δὲν ἔχει.

— Καὶ ποῦ εἶνε τὸ 'δικό σου βραβεῖο; ἐρωτᾳ ἡ μητέρα.

— Ἦθελαν νὰ μοῦ δώσουν καὶ 'μένα, μαμὰ, μὰ τοὺς ἐτελείωσαν πλειά.

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

— Ποῦ κάθσαι; ἐρωτᾳ ὁ ἀστυνόμος ἀνέστιον λωποδύτην.

— Πουθενά.

— Καὶ σύ; λέγει πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ.

— Κοντὰ 'ς τὸ σύντροφό μου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Ταυκότη εἶνε ἡ δύναμις τῆς δικαιοσύνης, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ζῶντες διὰ τοῦ ἐγκλήματος ἀδυνατοῦσι νὰ συντηρηθῶσιν ἄνευ μικροῦ τινος μορίου δικαιοσύνης. Ὁ κλέπτης, ὁ ἀπατῶν ἡ ἀδικῶν τινα τῶν συνενόχων του δὲν δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ἐλεύθερος εἶνε πράγματι οὐχὶ ὁ ἔχων καλὸν κύριον, ἀλλ' ὁ μὴ ἔχων κανένα κύριον.

— Δυστύχημα εἶνε τὸ νὰ μὴ ἐδοκίμασέ τις δυστυχίας ἐν τῷ βίῳ του.

— Τοῦ δυστυχοῦς τὸ πρόσωπον εἶνε ἱερὸν.

— Ὅ,τι εἰς τὸ πλοῖον τὸ ἔρμα, τοῦτα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀρετή. Ὁ κεκτημένος αὐτὴν διαπερᾷ ἀσφαλῆς καὶ ἀκλόνητος τὸ πέλαγος τοῦ βίου, χωρὶς νὰ παρασύρηται καὶ νὰ κινδυνεύῃ ν' ἀνατραπῇ ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε παρουσιαζομένων κλυδῶνων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡθῆ τῶν Γιουνάρ. Ἐν τῇ Φύσει ἀναγινώσκουμεν λίαν περιέργους πληροφορίας περὶ τῶν ἠθῶν τῆς φυλῆς, ἡ ὅποια οἰκεῖ τὸ μεταξὺ Καντῶνος καὶ Ράμο μέρος τῆς Κίνας. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς χώρας ταύτης ἔχουσι φυσιογνωμίαν πολλῶν χαρακτηριστικωτέραν τῆς φυλῆς των ἢ οἱ κυρίως λεγόμενοι Σῖται, ἐξέχουσι δ' ἐπὶ φιλοξενία. Αἱ γυναῖκες δὲ ἀκρωτηριάζονται τοὺς πόδας, φέρουσι δὲ γραφικὴν ἀναβολὴν ἀναμιμησκουσάν ὀλίγον τὴν ἀρχαίαν ἐνδυμασίαν τῶν Ἑλβετιδῶν καὶ Τυρολίδων. Ἴδου δὲ πῶς συνάπτονται οἱ γάμοι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ. Κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους πᾶσαι καὶ πάντες οἱ ἄγαμοι τοποθετοῦνται κατὰ μῆκος χαράδρας τινὸς ἔνθεν μὲν αὐτῆς οἱ ἄνδρες, ἐκεῖθεν δὲ αἱ γυναῖκες. Ἐκάστη νεάνις βάλλει σφαῖραν ὑπὲρ τὴν χαράδραν, ὁ δὲ συλλαμβάνων αὐτὴν καθίσταται ὁ εὐτυχὴς σύζυγός τῆς. Βεβαιουταὶ ὅτι αἱ νεάνιδες εἰσὶ δεξιόταται περὶ τὸ παίγνιον τοῦτο, ὥστε ὁ ὑπ' αὐτῶν προτιμώμενος νέος εἶνε πάντοτε βέβαιος ὅτι θὰ συλλάβῃ τὴν σφαῖραν. Περιηγητὴς δὲ τις ἀνεύρεν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Μάρκου Πόλου ἀναφερόμενον παράδοξον ἔθιμον, τὸ καὶ ἐν τῇ Βισκαῖα γνωστὸν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀμάσαν. Κατὰ τὴν γέννησιν βρέφους ὁ ἀνὴρ κατακλίνεται ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας, τῆς γυναικὸς ἐκτελούσης τὰ ἔργα οὐ μόνον ἑαυτῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ συζύγου τῆς.